

[Krag.]

er Plads for Skønnet med Hensyn til Betydeligheden af at yde Hjælp.

Jeg vil nu gerne bemærke, at vi naturligvis fra Venstres Side paa ingen Maade ønsker en Lovgivning, som i en stor Række Tilfælde berører Personer deres borgerlige Rettigheder som Følge af Trangstilstand; vi ønsker aldeles ikke dette, men vi mener, at Bestemmelser som de, der indeholdes i den gældende Lovgivning, bør opretholdes, idet de virker som en Hemning for mange Personer med Hensyn til Kravet om Støtte af Fattiggassen. Den nye Ordning, som her er foreslaaet, vil — saaledes som jeg ogsaa udtalte i Fjor — ganske afgjort blive af en betydelig finansiel Virkning.

Jeg redegjorde i Fjor for de Grunde, der for mig og mit Parti var bestemmende for at tiltræde Forslaget med Hensyn til Forsørgelseskommunens Bortfald, men vi gjorde ogsaa opmærksom paa i Fjor, at der i Forslaget savnes en sikker Definition af Begrebet retlig Opholdskommune, et Begreb, som gennem hele dette Afsnit af Reformen er i høj Grad betydningsfuldt og bestemmende. Det forekommer mig, at der her er et Punkt, hvor den højtærede Minister uden paa nogen Maade at skade sin principielle Hovedretningslinie burde have gjort en Indsats, saaledes at den Uklarhed, der paa dette Punkt fandtes i Fjor, og som ogsaa findes i Aar, allerede her ved første Behandling var fjernet. Ganske vist skal jeg indrømme, at Mangelen paa en klar Definition af, hvad man forstaaer ved retlig Opholdskommune, afsvækkes i nogen Maade i Betydning derved, at det altsaa fortsat principielt opretholdes, at en Kommune skal have Forsørgelsespligt, hvad enten den er retlig Opholdskommune eller ej. Det siges jo i Bemærkningerne til Lovforslaget, at en trængende skal normalt hjælpes af den Kommune, i hvilken han i Trangstilfælde opholder sig, og til hvilken han henvender sig om Hjælp, selv om han ikke bor i Kommunen, og denne skal bære en Opholdskommunes Andel i Udgifterne til Hjælpen undtagen i visse nærmere angivne Tilfælde. Jeg hævdede som Ordfører for mit Parti i Fjor, at Bestemmelser, der oplyses gennem en Fortolkning som den, jeg her har citeret, aabner en ubegrænset Adgang til Brandskatning fra Kommune til Kommune, thi, siges der i § 53 — jeg haaber, at den højtærede Formand tillader mig et kort Citat —, hvis vedkommende har Forsørgelsessted i en anden Kommune, vil han

dog undtagelsesvis kunne henvises til Hjælp af denne,

„for saa vidt den deraf følgende Udsættelse med Hjælpens Ydelse ikke vil være til nogen som helst Skade for ham, og for saa vidt han uden nævneværdigt Besvær vil kunne henvende sig til sidstnævnte Kommune“.

Vi vendte os i Fjor imod Bestemmelser af denne Art og sagde: dette betyder i Virkeligheden, at det altid bliver den tilfældige Kommune, hvortil den vedkommende henvender sig, som skal yde Hjælpen, idet han altid vil kunne henvise til, at der kan ske Skade for ham ved en Udsættelse, og at det er et „nævneværdigt Besvær“ for ham at henvende sig til Forsørgelseskommunen; og hvis ikke den vedkommende selv agter at fremføre saadanne Betragtninger, kan de maaske finde Raaderum indenfor Kommunalbestyrelserne i mange af Landets Kommuner, naar Henvendelser af denne Art sker. Og Forholdet er endvidere det, at hvis Kommunen vilde befri sig for en saadan Person ved at give ham Rejsehjælp, saa findes der ogsaa i Aar den samme Bestemmelse, som jeg i Fjor gjorde opmærksom paa vilde kunne faa saare uheldige Virkninger, Bestemmelsen om, at hvis Kommunen yder Rejsehjælp, og hvis vedkommende ikke benytter denne Rejsehjælp til at begive sig til sin retlige Opholdskommune, men benytter den til at begive sig et andet Sted hen, saa bliver Kommunalbestyrelsens Medlemmer i den Kommune, som har ydet Rejsehjælpen, personlig ansvarlige for de finansielle Følger, som denne Ydelse maatte have for Kommunen. Den tilfældige Kommune, som har Manden, og som han har henvendt sig til om Hjælp, den skal hjælpe ham, og den maa efter den højtærede Ministers Forslag i Virkeligheden ogsaa beholde ham. Jeg indvendte paa mit Partis Vegne imod denne Bestemmelse meget, synes det mig, som den højtærede Minister burde have taget Hensyn til. Dette er ikke hidtil sket, men jeg haaber, at det under den fortsatte Forhandling om Sagen maaske kan lade sig gøre.

Heller ikke fandt jeg ved Behandlingen i Fjor, at den foreslaaede Ordning med Hensyn til Oplysningers Tilvejebringelse var fyldestgørende. Lovforslaget er paa dette Punkt alt for ubestemt, alt for vaklende. Kun under ganske særlige Forhold, hvor der er Tale om Refusion fra andre Kommuner, har man Pligt til virke-